neboť zastávaný jí právní názor, že odporuje zákonu, odňal-li úřad státní podporu učiteli na několikatřídní konfesionelní škole, podpory té posud požívající, podle §u 15. lit. d) zák. čl. XXVII : 1907 pouze z důvodů poklesu žactva, vysloven byl nálezem právě již citovaným, při kterémžto právním názoru nss trvá i dále.

Ježto nař. rozhodnutí, jak vidno z jeho obsahu, vychází z názoru tomu se příčícího, slušelo je proto v tomto bodu ke stížnosti zrušiti podle § 7. zák. o ss.

Č. 5380.

Pozemková reforma: Rozhodovati otázku, zda a kterým dnem přešly užitky podle § 29 náhr. zák. na stát, přísluší řádným soudům, nikoliv stpú-u.

(Nález ze dne 12. února 1926 č. 2719.)

Věc: Josef C. v D. (adv. Dr. Arn. Arnošt z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o zákaz kácení a odvážení dříví.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Přídělový komisař stpú-u v N. upozornil st-le přípisem z 5. února 1925, že na lesní parcely č. kat. ..., přidělené ke zbytkovému statku S., byla dána stpú-em poznámka převzetí jakož i výpověď, jež nabyla moci práva, a není dovoleno tudíž kácení stromů a odvážení dříví na zmíněných lesních parcelách. Stížnost proti tomu podanou zamítl žal. úřad, poněvadž výpověď týkající se těchto parcel, uplynula dnem 30. prosince 1924, kdy nabyla právní moci, a veškeré užitky spojené s držbou převzatých nemovitostí přecházejí dle zákona na stát dnem, který následuje po posledním dni lhůty výpovědní, a doložil, že nárok dle § 11 záb. zák. na tyto parcely st-lem uplatněný byl zamítnut.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. výnosem vyslovil stpú, že zamítá stížnost, kterou st-l brojil proti upozornění přídělového komisaře, že vlastník nesmí dále káceti a odvážeti dříví z lesů na zmíněných parcelách, a opřel výrok svůj zřejmě o předpis § 29 náhr. zákona, dle něhož užitky a povinnosti veřejnoprávní i soukromoprávní, spojené s držbou převzatých nemovitostí, přecházejí na stát dnem, který následuje poslednímu dni lhůty výpovědní, dané vlastníku jako osobě hospodařící, nebylo-li dohodou stanoveno jinak. Vyslovil tedy žal. úřad ve formě rozhodnutí správního úřadu, komu a od které doby patří užitky ze zabraného majetku.

Avšak stpú, který pověřen jest zákonem, aby jménem státu zabrané nemovitosti skutečně převzal a dále s nimi nakládal (§ 15 záb. zák., § 26 náhr. zák.), vystupuje v tomto ohledu jen jako strana, která od dosavadního vlastníka, jako strany druhé, nemovitosti jeho přejímá. To patrno jest z konstrukce zákona náhr., který, pokud jde o skutečné převzetí nemovitostí zabraných a likvidaci poměrů tím vzniklých, staví stpú jako stranu proti dosavadnímu vlastníku jako straně druhé, ukládaje stpú-u, aby hospodaření z nemovitostí, jež skutečně chce převzíti, prostřednictvím

soudu vypověděl (§ 12 a násl.), u soudu vyklizení, odevzdání a předání jich do jeho držby se domáhal (§ 20) a náhradu za ně soudem pravoplatně stanovenou (§ 41 a násl.) vlastníku jako pohledávku jeho vyplatil, resp. zúrokoval (§ 59 a násl.); v důsledku toho stanoví i den, kterým užitky a povinnosti spojené s držbou převzatých nemovitostí na stát, jako nového vlastníka nemovitostí, přecházejí, a od něhož počíná i povinnost stpú-u onu pohledávku vlastníkovu resp. jeho věřitelů úrokovati (29 náhr. zák.). Ale pak otázku, zda a kterým dnem přešly užitky podle § 29 náhr. zákona na stát, náleží rozhodovati řádným soudům, a nesmí ji řešiti stpú jako úřad správní rozhodnutím právní moci schopným. Osoboval-li si přes to žal. úřad právo, takovéto rozhodnutí vydati, pak překročil meze zákonem jeho kompetenci vymezené, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5381.

Obecní úředníci: * Nevykonal-li obecní úředník stanovený před vydáním zákona č. 443/1919 právo volby ve smyslu § 41, odst. 2 pro tento zákon, neplatí pro něho disciplinární předpisy §§ 12 a násl. zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z. česk., jestliže normy upravující jeho dosavadní služební poměr obsahují předpisy tohoto druhu.

(Nález ze dne 13. února 1926 č. 1457)

Věc: František W. a spol. (adv. Dr. O. Stein z Prahy) proti slezské zemské správní komisi v Opavě (vrch. zem. r. Rud. Latzina) stran disciplinárního potrestání nuceným dáním do výslužby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byli st-lé v pořadu instančním uznáni vinnými disc. přestupku § 12 č. 6 lit. a) zem. zák. č. 35/1908 pro Čechy, jehož platnost byla zákonem č. 443/1919 rozšířena i na Moravu a Slezsko, spáchaného tím, že i po písemném vyzvání odepřeli výslovně podrobiti se zkoušce z jazyka státního a potrestáni proto nuceným dáním do výslužby. St-l W. bylo nad to výslužné sníženo o 30%.

Stížnost proti tomu podaná vytýká především, že pro posouzení daného případu není normou rozhodnou zák. č. 443/19, pro který st-lé nikdy neoptovali, nýbrž jedině služ. pragmatika, platná pro slez. zem. zaměstnance a zavedená pro úředníky města B. usnesením tamního zastupitelstva z 15. listopadu 1918.

Skutkové okolnosti zde uvedené jsou doloženy správními spisy, jmenovitě zprávou vlád. komisaře města B. ze 6. dubna 1923, v níž výslovně uvedeno, »že st-lé si nezvolili, aby jejich poměry služební byly posuzovány na dále podle zák. č. 443/1919« a dekrety st-lům vydanými obcí b-skou, v nichž stanoveno, že pro jejich služ. poměr platí služ. pragmatika slez. zem. zaměstnanců převzatá obcí dne 15. listopadu 1918. Tato služ. pragmatika obsahuje pak normy disciplinární v §§ 51—73.

Žal. úřad zaujal v nař. rozhodnutí, pokud se týče ve svém rozhodnutí z 25. června 1923, na které poukázal, ke zmíněné námitce, uplatňované již v řízení správním, záporné stanovisko, vycházeje z právního názoru, že disc. předpisy zák. č. 443 z r. 1919, resp. zem. zák. č. 35/1908 pro